Потік, з громом шумно із гори текучий,
Сміявся з Ріки, в той час тихенько ідучой.
А як сніги згибли, верх води не дав,
То із того Потоку Поточок лиш став.
А що гірше, що біг прудким перше скоком,
Оплившись з Рікою, не був вже Потоком.
Хто з шумом в світі сам ся величає,
Вже добру славу сам си розганяє.